

ת"פ 29218/02/16 - מדינת ישראל נגד מ א ב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 ינואר 2017

ת"פ 29218-02-16 מדינת ישראל נ' א ב
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבל אביב - נוכח

המאשימה

הנאשם

נגד
מ א ב - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד דורון שטרן - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג**, לפי סעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**", "**חוק העונשין**").
כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 09.02.2016 הגיע הנאשם לדירה שבה התגוררה בת זוגו (להלן: "**המתלוננת**"). מיד לאחר שהמתלוננת פתחה את דלת הדירה, הנאשם תקף אותה בכך שדחף אותה לעבר הרצפה. כתוצאה מכך, המתלוננת נפלה ארצה, ונגרמו לה חבלות מדממות במצחה.
  2. במסגרת הסדר הטיעון, הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל.
  3. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מפורטים כדבעי, שמטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר דין זה את כל המפורט בהם, אך אציין כי **בתסקיר שירות המבחן הראשון**, שהתקבל ביום 06.11.2016, נמסר כי בהתייחסו לביצוע העבירה, טען הנאשם כי ביום האירוע המתלוננת בילתה עם חברתה והייתה נתונה תחת השפעת אלכוהול. כאשר המתלוננת סירבה לפתוח לו את הדלת, ולנוכח חששו לשלום ילדיו, הוא דחף את הדלת והיא נפגעה כתוצאה מכך. הלה הדגיש כי לא התכוון לפגוע במתלוננת, אלא ניסה להיכנס לביתו. גם המתלוננת מסרה לשירות המבחן דברים ברוח דומה, וטענה כי הנאשם מעולם לא נהג כלפיה באלימות. אולם, שירות המבחן התרשם כי קיימת תלות גדולה של המתלוננת בנאשם, וכי קיים פער בין האופן בו השניים תיארו את יחסיהם לבין חומרת העבירה שביצע הנאשם. עוד נמסר, כי הנאשם הסכים להשתלב בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית, אך איחר להגיע לסדנה בעניין זה, מה שמנע את השתתפותו בה.
- בתסקיר שירות המבחן השני**, שהתקבל ביום 12.01.2017, נמסר כי במהלך תקופת הדחייה הנאשם השתתף בקבוצת הכנה לטיפול במסגרת שירות המבחן. במהלך השתתפותו זו, הנאשם שיתף פעולה כנדרש, הגיע בזמן, נהג בכבוד כלפי חברי הקבוצה ושיתף במניעים שהובילו אותו לביצוע העבירה. צוין כי ניכר שהנאשם עודנו מתקשה לבחון את דפוסי הבעייתיים שהובילוהו לבצע את העבירה, אך הלה ביטא רצון להשתתף בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית, וזאת על מנת להעמיק את הבנתו בנוגע לדינמיקה של ביצוע העבירה וכדי לרכוש כלים נורמטיביים להתמודדות עם אי

הסכמות ומצבי משבר במערכת הזוגית. אשר על כן, ומשהנאשם הסכים להשתתף בקבוצה טיפולית והגיע למפגש עם מנחות הקבוצה, נמסר כי הוא צפוי להשתלב בקבוצה זו במהלך חודש ינואר 2017.

לבסוף, ולאחר ששקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר מותנה, צו של"צ וצו מבחן, שבמהלכו יעקוב השירות אחר שיתוף הפעולה של הנאשם בקבוצה הטיפולית והיתרמותו מכך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

4. באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם ועל חומרת העבירה שבה הורשע, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר, תוך הפנייה של בית המשפט לפסיקה רלוונטית. כמו כן, נטען כי אין לקבל את המלצת שירות המבחן, וזאת בשים לב להיעדר הלימה בין לנאשם עבר תעבורתי, ולכך שהוא ביצע את העבירה שבמוקד כתב האישום בשעה שהוא מרצה עונש בעבודות שירות, ומצד שני, לכך שהוא נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי, עתרה באת כוח המאשימה להשית עליו עונש של 6 חודשי מאסר, שיכול שירוצו בעבודות שירות.

5. מנגד, בא כוח הנאשם עמד על מורכבות הקשר שבין הנאשם לבין המתלוננת והפנה לתסקירי שירות המבחן ולהמלצה הסופית של השירות לעניין העונש. כמו כן, הסנגור ביקש לאבחן בין הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה לבין עניינו של הנאשם, תוך שטען כי במקרה הנדון עסקינן במעשים שאינם נמצאים ברף חומרה גבוה וכי המדובר באירוע חריג לאורחות חייו של הנאשם. לבסוף, הסנגור הפנה למאפייניו האישיים של הנאשם ולהליך הטיפולי שבו השתלב, ועתר לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן, ולהימנע מהשתת רכיב של מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות.

6. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", לקח אחריות על מעשיו, וסיפר אודות ההליך הטיפולי שהוא עובר במסגרת שירות המבחן.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

7. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

8. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשהו של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריינין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין, ונדמה שלא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל,

(11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012).

9. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם והפגיעה הגופנית שנגרמה למתלוננת בעטייה, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף שאיננו גבוה.

10. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לטיב האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, אשר דחף את המתלוננת לרצפה, ולנזק הפיזי שנגרם לה כתוצאה מכך, כאשר אין המדובר בחבלות של מה בכך, כגון המטומה או שריטה (והדברים אמורים כמובן מבלי להקל ראש גם בחבלות מסוג זה), אלא בחבלות מדממות במצח. יחד עם זאת, בבחינת מעשה התקיפה עצמו, הרי שנדמה כי זה אינו מצוי ברף חומרה גבוה. הנאשם כאמור הורשע בעבירה של תקיפת הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, וכשם שעבירה זו יכולה להכיל בתוכה גרימת חבלות בדרגות חומרה שונות, כך היא יכולה גם להכיל מגוון רחב של מעשי אלימות, כאשר ברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומות אגרופ או בעיטות, ואין דין מכה המכוונת לאזור הגפיים כדין מכה בראש או בצוואר. במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הוא הורשע, מצאתי כאמור, כי המעשה של הנאשם נמצא ברף חומרה נמוך.

כך גם, לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון במעשהו של הנאשם, כאשר ברי כי דחיפה המובילה לנפילה ארצה הייתה עלולה לגרום לתוצאה קשה מזו שנגרמה בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם.

מנגד ולקולא, שקלתי את העובדה שלעבירה לא קדם תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, וכי נדמה שזו בוצעה בעידנא דריתחא ובצורה ספונטנית. אשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה, לא מצאתי להעניק משקל לטענתו בשירות המבחן לפיה פעל כפי שפעל לנוכח חששו לחיי ילדיו, וזאת משום שטענה זו לא הוכחה כדבעי ואף לא נטענה בפני בית המשפט, בוודאי לא בפה מלא, בשלב הטיעונים לעונש. מה גם, שמעובדות כתב האישום המתוקן, ואף מתיאורו של הנאשם את הסיטואציה, לא עולה כי ילדיו היו בסכנה מידית כזו או אחרת, כך שבכל מקרה לא ניתן להצדיק את מעשהו של הנאשם באמתלה זו.

11. אשר ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל מושתים על נאשמים שהורשעו בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג **עונשים הנעים בין מאסר מותנה לצד צו של"צ לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה מושפעים רבות מטיב האלימות שהופעלה והחבלות שנגרמו כתוצאה הימנה (וזאת לצד יתר הפרמטרים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם). כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל, ראו:

רע"פ 5860/15 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (07.09.2015), שם דובר בנאשמת, נעדרת עבר פלילי, אשר הורשעה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, בכך ששרטה את בעלה לשעבר בחזהו, בשפתו ובזרועו השמאלית. בקשתה של הנאשמת להימנע מהרשעתה נדחתה, ולבסוף הושתה עליה ענישה בדמות **מאסר מותנה בלבד**.

עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16530-04-16 **וחטרוב נ' מדינת ישראל**, (29.05.2016), שם דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, בכך שהכה את בת זוגו בשני צדי פניה וגרם לה לסימנים כחולים ואדומים. נקבע כי במקרה הנדון **ינוע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל**. לבסוף, לאחר שבית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש, הושת עליו עונש של **צו של"צ**, פיצוי, התחייבות ושני מאסרים מותנים.

כן ראו ת"פ (שלום בית שמש) 29585-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (13.07.2016); ת"פ (שלום אילת) 46656-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.07.2016); ת"פ (שלום רמלה) 27840-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**,

(29.11.2015); ת"פ (שלום כפר סבא) 16279-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (16.06.2016);

12. בית המשפט אף לא מתעלם מהספיקה שאליה הופנה על ידי המאשימה. אולם, כאן אציין כי **ברע"פ 3077/16**, בית המשפט נימק את עונש המאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים שהושת על הנאשם, בין היתר בכך שהמתלוננת סבלה ממסכת ארוכה של אלימות ובכך שדובר שם "בתקיפה הכוללת מספר רב של שלבים שניתן לראות בכל אחד מהם, מעשה תקיפה עצמאי". נתונים אלה אינם מתקיימים בענייננו; **ברע"פ 3463/15** דובר בנאשם אשר הורשע **בשלושה** אישומים שונים, ואף יוחסה לו מסכת אלימות חמורה מזו המיוחסת לנאשם שבפניי; אשר **לת"פ 2269-02-13**, אבקש להפנות את שימת ליבה של המאשימה לכך שביום 22.06.2016 בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם על הכרעת הדין, והורה על זיכוי (**ע"פ 10461-02-16**). כך שבדין לא ניתן להפנות במקרה זה לגזר דינו של בית משפט השלום (יצוין, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי טרם פורסם במאגרי החיפוש, וכנראה בשל כך הדבר חמק מעיניה של המאשימה).

על כל פנים, וזאת חשוב לציין, אכן ייתכנו מקרים שבהם יושתו על הנאשמים עונשים מחמירים ממנעד הענישה שעליו עמדתי לעיל, וזאת מהסיבה הפשוטה שהענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). בנקודה זו אף צריך לשוב ולהזכיר שהשיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)). ואולם, סקירת הפסיקה מעלה כי מקרים אלה הם בגדר החרגי, בעוד שמרבית העונשים המושתים במקרים דומים, נעים כאמור בין ענישה צופה פני עתיד לבין מאסרים קצרים, לריצוי בעבודות שירות.

13. לאור כל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בכלל זה לאופייה של האלימות אשר הופעלה ותוצאותיה, לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה בהם, ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני לקבוע כיבמקרה הנדון **ינוע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה לצד צו של"צ בהיקף משמעותי לבין 10 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי במקרים המתאימים וקנס.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

14. תחילה אציין, כי בשים לב לקביעתי לפיה הרף התחתון של מתחם העונש ההולם במקרה הנדון הינו מאסר מותנה לצד צו של"צ, הרי שממילא לא מצאתי מקום לדון בשאלה אם יש מקום בענייניו של הנאשם לסטות לקולא ממתחם זה. עוד ברי, כי בענייניו של הנאשם אף אין מקום לסטות לחומרה ממתחם העונש האמור.

15. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו וחסך בזמן שיפוטי יקר. לצד האמור, יש לציין כי כפי העולה מדבריו של הנאשם בשירות המבחן, ואף במידה רבה מטיעוני ההגנה בפניי, הלה ממזער במידה ניכרת מאחריותו לביצוע העבירה ומצמצם בחלקו. על פניו, לנוכח דברים אלה היה מקום לקבוע כי הנאשם אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו. אולם, לא ניתן להתעלם מהעובדה שלצד עמדתו זו, הנאשם הביע רצון להשתתף בהליך טיפולי בתחום האלימות במשפחה ואף הוציא רצון זה מהכוח אל הפועל. ובאלה יש כדי ללמד, כי הנאשם מכיר, אף אם לא באופן מלא ומוצהר, בכך שנפל פגם בהתנהלותו ואף ניתן לראות בכך משום הכאה על חטא. אחרת, אם הנאשם היה סבור כי פעל באירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן ללא רבב, הדעת נותנת כי היה טוען שאינו זקוק לטיפול בתחום הזוגיות ומסרב ליטול בו

עוד נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי רלוונטי. מנגד, לנאשם עבר פלילי בתחום התעבורתי (כפי שעולה בין היתר מהאמור בתסקירי שירות המבחן) ואף לא ניתן להתעלם מהעובדה שאת העבירה המיוחסת לו בתיק זה, הוא ביצע בשעה שריצה עונש מאסר בעבודות שירות.

בנוסף, הבאתי בחשבון את השיקולים הבאים: העובדה כי מעשה העבירה אינו מאפיין את אורחות חייו של הנאשם, תוך שנדמה כי המדובר במעידה חד פעמית שלו (הדברים נלמדים במידה רבה הן מהיעדר עבר פלילי בתחום האלימות והן מדבריה של המתלוננת בשירות המבחן); גילו הצעיר של הנאשם; והעובדה כי שהה במעצר מאחורי סורג ובריח במשך 9 ימים, ותקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתי כי היה במעצרו זה, כמו גם בהימצאותו במשך תקופה לא מבוטלת ב"מעצר בית לילי", כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד; חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. בנקודה זו מצאתי להעיר כי, אין המדובר בפרק זמן משמעותי מדי, מה עוד שהדיון נדחה למשך מספר חודשים על מנת לאפשר שילובו של הנאשם בטיפול במסגרת שירות המבחן, כך שאין להעניק לשיקול זה משקל רב.

לבסוף, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם החל להשתתף בהליך טיפולי בתחום האלימות במשפחה. כך, כפי המתואר בתסקיר השני, הנאשם השתתף בקבוצת הכנה במסגרת שירות המבחן, שיתף פעולה כנדרש, הגיע בזמן, נהג בכבוד כלפי חבריו בקבוצה ושיתף אודות המניעים שהובילו אותו לביצוע העבירה. אכן, לא נעלמה מעיניי העובדה כי הנאשם מצוי בשלב ראשוני בלבד של הטיפול, וכי ניכר שהוא עדיין מתקשה לבחון את מלוא דפוסיו הבעייתיים שהובילוהו לביצוע העבירה. הגם שכך, הנאשם ביטא מוטיבציה להמשיך ולהשתתף בקבוצה טיפולית כדי להעמיק את הבנתו בעניין זה וכדי לרכוש כלים שיסייעו לו להימנע מלהגיב באלימות במצב אי הסכמה ומשבר עם בת זוגו. בנסיבות אלה, סבורתי כי על אף ראשוניותו של ההליך הטיפולי, יש מקום במקרה הנדון להעניק משקל נכבד לשיקול השיקום, ואף אם כעת הנאשם מתקשה להכיר בדפוסיו הבעייתיים, הרי שלשם כך בדיוק נועד ההליך הטיפולי שבו הנאשם עתיד ליטול חלק (כך גם, אין לשכוח כי הנאשם יהיה מפוקח כל העת תחת צו מבחן, בו תיבחן מידת שיתוף הפעולה שלו בהליך הטיפולי).

כאן גם המקום לציין, כי שיקול השיקום אף צריך לקבל משנה תוקף עת עסקינן בעבירות של אלימות בתוך המשפחה, ולא כל שכן מקום בו הנאשם והמתלוננת עתידים לשוב ולהתגורר יחדיו (כמו במקרה הנדון, כפי העולה מדבריהם של השניים בשירות המבחן). בנסיבות כגון אלה, כאשר הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, הרי שישנה חשיבות רבה לשיקום שאותו צפוי הנאשם לעבור, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייץ את הגורמים אשר היוו זרז להתפרצות התנהגותו האלימה. ויפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.09.2006):

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת. ככל שרמה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר ענישה מחמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והציפייה הסבירה כי יחזרו על עצמם בעתיד. כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ]."

ויוער מיד, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם כל עיקר, כאשר ברי כי המדובר בהתנהגות שיש להוקיע ולגנות. אולם במקרה הנדון, בשים לב להמלצת שירות המבחן, עברו הפלילי הנקי (בתחום הפלילי "הקלאסי"), גילו הצעיר וסיכויי שיקומו הגבוהים (הנלמדים מהרצון שהביע לשתף פעולה בעניין זה עם שירות המבחן), מצאתי כי יש מקום בזו הפעם לבכר את שיקול השיקום ולהימנע מהשתת ענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות.

16. לצד האמור יצוין, כי לא מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן ככל שזו נוגעת להיקף שעות עבודות השל"צ שיש להשית על הנאשם. סבורתני כי בשים לב לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם ולנוכח יתר השיקולים אשר פורטו בהרחבה בגזר דין זה, היקף שעות עבודות השל"צ צריך להיות גדול יותר. כך גם, לאור העובדה שהנאשם והמתלוננת הצהירו על רצונם לשוב ולהתגורר יחדיו, הרי שלא מצאתי טעם בהשתת פיצוי, ותחת זאת ייגזר על הנאשם רכיב של קנס כספי.

17. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 250 שעות.

כאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 12.01.2017, הנאשם יבצע את עבודות השל"צ במתנ"ס קריית מלאכי, בתפקידי אחזקה.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ובמסגרת צו המבחן, ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשלושה שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

כספים אשר הופקדו בתיק המעצר מושא תיק זה, יושבו למפקיד.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, במעמד הצדדים.